

чило незначително - само с 8123 души - вследствие на обявяването на селата Хаджидимово и Божурище за градове. Сега общият брой на градовете в страната е 240.

Селското население нараства през първата половина на XX век и достига своя най-голям брой при преброяването през 1946 г. - 5 млн. 294 хил. души. През следващите десетилетия населението, живеещо в села, намалява с висок темп и в началото на новия XXI век в българските села живеят вече под 2.5 милиона. За сравнение може да се посочи, че от общо 3 млн. 744 хил. души население на страната през 1900 г. 3 млн. са живели в села. Това драстично обезлюдяване на селата не може да не окаже негативно влияние върху цялостното развитие на селското стопанство от гледна точка на човешкия потенциал, необходим за неговото развитие. Намалението на селското население за периода между последните две преброявания се дължи на загуби от външната емиграция и главно на отрицателния естествен прираст (252 хил. души), чието увеличаване през последните няколко години се дължи на високото равнище на смъртността в селата, която варира между 19 и 21 на хиляда души.

НАСЕЛЕНИЕ ПО ПОЛ Към 1 март 2001 г. мъжете в България са 3 млн. 888 хил. (48.8%), а жените - 4 млн. 85 хил. След 1956 г. се установява трайна тенденция на увеличаване на разликата в броя на мъжете и жените в полза на жените. Никога досега, дори и след световните войни, разликата между двата пола не е била толкова голяма. Преброяването на населението през 1956 г. установява 15-хилядна разлика в полза на жените, през 1975 г. разликата намалява на 12 хил., за да нарасне в края на 1992 на 146 хил. души и на 197 хил. души към 1 март 2001 г. Вследствие на това се променя и съотношението между двата пола. В началото на миналия век (през 1900 г.) на 1000 мъже са се падали 961 жени, в средата на века (1946 г.) между преброените мъже и жени се установява равенство, което в края на 1992 г. отново е нарушено (1035 жени на 1000 мъже). В началото на новото столетие тази разлика се увеличава и достига до 1051 жени. Този факт, от една страна, потвърждава наблюдаваната по-висока смъртност сред "силния пол" и по-голямата продължителност на живота сред жените, а от друга, показва, че в процеса на емигриране мъжете участват по-често от жените. Установеното различие води до нарушаване на естественото равновесие между двата пола, което от своя страна е съществен фактор за нормалното възпроизводство на населението.

Съотношението между жените и мъжете е в полза на жените и сред градското, и сред селското население. Различieto е по-голямо в градовете, където броят на жените на 1000 мъже е 1063, а в селата - 1023.